

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221202144
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7221202144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. A., o zaplatenie 1.039,05 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 15. novembra 2022 č.k. 10Csp/59/2021-256

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len súd) rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol žalobu, ktorou sa právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. domáhala proti žalovanej plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 1.039,05 eur s úrokom z omeškania 5 % z dlžnej sumy ročne od 27.7.2018 do zaplatenia.

2. Pri rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu a žalovaná dňa 12.3.2015 uzavreli zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver 2.400 eur pri dohodnutej ročnej úrokovej sadzbe 25 %. Žalovaná mala celkovo vrátiť 4.020 eur v 60-tich mesačných splátkach v hodnote 68,94 eur, RPMN zmluvy predstavovala 25 %, priemerná hodnota RPMN 18,34 %, splátky boli splatné vždy do 20. dňa v mesiaci s konečnou splatnosťou úveru marec 2020. Žalovaná na úver poukázala sumu 2.826,54 eur a s úhradou splátky splatnej v mesiaci marec sa dostala do omeškania, preto bola upozornená na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Súd mal v konaní preukázané, že výzvou z 26.5.2018 uloženou na adrese žalovanej 4.6.2018 bola vyzvaná na úradu dlhu s možnosťou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, ak svoj dlh nezaplatí v lehote do 5.7.2018. Následne veriteľ uplatnil nárok na predčasné zosplatenie zostatku dlhu z úveru, čo preukazoval listinou „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ z 21.7.2018. V priebehu konania Všeobecná úverová banka a.s. postúpila pohľadávku zmluvou z 11.08.2021 na žalobcu a na základe návrhu strán sa novým veriteľom a žalobcom v konaní stala spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. v súlade s uznesením súdu z 12.7.2022.

3. Majúc za nesporné, že posudzovaný záväzkový vzťah vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, súd v konaní aplikoval ustanovenia § 52, § 53 Občianskeho zákonníka (OZ) o spotrebiteľských zmluvách prihladajúc k podmienkam zosplatenia záväzku zo spotrebiteľského úveru podľa § 53 ods. 9, § 565 OZ a účinnosť prejavu vôle v zmysle § 45 ods. 1 OZ. Nakoľko pohľadávka bola predmetom postúpenia z bankovej spoločnosti, aplikoval v konaní tiež § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách upravujúcich

podmienky postúpenia dlhov z úveru, ako aj § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. podmieňujúceho postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru jeho splatnosťou.

4. Vzhľadom na zmenu v osobe veriteľa voči žalovanej sa primárne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2Cdo/205/2009. Skonštatoval, že predpokladom platného postúpenia bolo v danom prípade splnenie predpokladov vyplývajúcich z § 524, § 53 ods. 9, § 565 OZ, súčasne z § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. vyžadujúcich si pre platné postúpenie pohľadávky preukázanie toho, že táto je v celosti splatná, a z dôvodu, že postupom v prejednávanej veci bola banka, museli byť splnené aj predpoklady vyžadované § 92 ods. 8 zákona o bankách.

5. Poukázal na to, že podľa § 53 ods. 9 OZ je nevyhnutné, aby veriteľ preukázal existenciu výzvy dlžníkovi na úhradu dlhu s upozornením na možnosť jeho zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní, ktorú okolnosť veriteľ splnil výzvou z 26.5.2018. Súd však zistil, že nedošlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, lebo veriteľ nepredložil žiadnu listinu o doručovaní a výsledku doručovania žalovanej týkajúcej sa úkonu, ktorým uplatnil právo na predčasné zosplatnenie dlhu „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. Samotný list - oznámenie z 21.7.2018 takéto účinky vyvolať nemohlo, pokiaľ sa listina nemala možnosť dostať do dispozície žalovanej v súlade s § 45 ods. 1 OZ. V tomto poukázal aj na zhodné závery rozhodnutia Najvyššieho súdu 5Cdo/129/2010 a 5Cdo/36/2020. Pretože nebolo preukázané, že prejav vôle veriteľa vyvolať predčasnú splatnosť úveru bol doručovaný žalovanej, konštatoval, že úver nebol zosplatnený. Nakoľko však konečná splatnosť úveru podľa zmluvných podmienok nastala k 20.3.2020, mal za preukázané, že v čase postúpenia pohľadávky zmluvou z 11.8.2021 boli splnené predpoklady splatnosti dlhu vyžadované § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.. V ďalšom sa preto zameril na skúmanie podmienok postúpenia splatnej pohľadávky z banky na iného veriteľa v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Konštatoval, že takéto právo môže banka využiť len v prípade, ak bol dlžník, v danom prípade žalovaná napriek predchádzajúcej písomnej výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku. Okolnosť výzvy žalovanú na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky však preukázanú nemal, K uvedenému uviedol, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktoré by bolo možné považovať za takúto výzvu nebolo žalovanej doručované a ani žiadna iná písomnosť pred postúpením pohľadávky 11.8.2021. Pre porušenie zákonných podmienok postúpenia preto konštatoval neplatnosť zmluvy o postúpení s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/147/2017. Pre neplatnosť postúpenia dospel k záveru, že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný, preto žalobu zamietol. Zdôraznil, že bez ohľadu na absenciu procesnej obrany žalovanej bol povinný ex offio skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní, ku ktorej otázke súd vykonáva dokazovanie v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku (CSP) v spotrebiteľských sporoch aj bez návrhu žalovanej strany, a o skutočnostiach platného postúpenia žalovaný nepredložil ani na výzvu súdu žiadne dôkazy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi nepatrí právo na náhradu trov konania ako neúspešnej sporovej strane a žalovanej žiadne trovy nevznikli, preto jej nepriznal právo na náhradu trov proti žalobcovi.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP s návrhom, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel alebo ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po citácii bodu 21. odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zaoberal absenciou výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením pohľadávky vytkol súdu prvej inštancie, že konal v rozpore so svojím právnym názorom o danosti aktívnej vecnej legitímácie spoločnosti EOS KSI Slovensko, ktorý právny názor mu vyplynul z uznesenia súdu z 12.7.2022, ktorým pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca VÚB a.s. Bratislava a na jej miesto vstúpil aktuálny žalobca. K tomu podporne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/57/2020, v zmysle ktorého modifikovaná právna úprava § 80 ods. 1, 2 CSP vyžaduje zo strany súdu skúmanie nielen toho, či malo podľa predložených listín dôjsť k prevodu alebo prechodu práva, ale aj či k tomu skutočne došlo, čím sa sleduje predchádzanie zamietaniu žalôb pre nedostatočne premyslené úkony vo sfére procesného práva. Zdôraznil, že ak mal súd pochybnosti o platnosti postúpenia, nemal vydať uznesenie, ktorým pripustil vstup žalobcu do konania a pokiaľ tak urobil, je svojím právnym názorom viazaný. Nesúhlasil tiež s absenciou doručenia písomností, ktoré mali byť podľa záverov súdu prvej inštancie predpokladom zosplatnenia úveru argumentujúc, že účinky zosplatnenia mohli byť vyvolané najneskôr dorúčením listiny „oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 21.7.2018, ako prílohy k žalobe žalovanej, a samotné podanie žaloby možno považovať za kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, k čomu poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 16Cb/297/97, keď za písomnú výzvu na plnenie sa považuje aj žaloba podaná

proti dlžníkovi, čo obdobne bolo zopakované v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6Mcdo/22/2011. Vyjadril tiež názor, že závery súdu prvej inštancie sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, ktoré zastávali názor, že ani prípadná domnelá neplatnosť postúpenia pohľadávky nemá vo vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom žiadny vplyv na aktívnu vecnú legitimitáciu postupníka na uplatňovanie pohľadávky a neplatnosť postúpenia možno riešiť len medzi postupcom a postupníkom, keďže postúpenie pohľadávky nemá okrem zmeny veriteľa pre dlžníka prakticky žiadny význam. Zdôraznil, že žalovanej bolo riadne oznámené postúpenie pohľadávky, čím bola založená jej povinnosť na plnenie dlhu postupníkovi. Svojím rozhodnutím podľa názoru žalobcu súd založil právnu neistotu dlžníka a veriteľa o tom, kto je veriteľom a komu sa má dlh splniť za situácie, kedy platnosť postúpenia pohľadávky nebola medzi stranami sporu spornou otázkou.

7. Iné vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací ako odvolací súd po kladnom posúdení prípustnosti a včasnosti podaného opravného prostriedku, subjektom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1,2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov dospejúc k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19. júla 2023 v pojednávacej miestnosti č.dv. 202/II. poschodie, miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

10. Žalobcom namietané odvolacie dôvody, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h), neboli naplnené. Žiadny zo žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov nebol naplnený. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, rozsudok spĺňa náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie svojím precízne a dôsledne odôvodneným rozhodnutím v súlade s aktuálnou rozhodovacou judikatúrnou praxou najvyšších súdnych autorít dal odpoveď na všetky podstatné argumenty žalobcu, ktoré tento v zásade v odvolaní iba zopakoval a jeho argumentácia nemá vplyv na vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia na dôvody ktorého odvolací súd odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Je nespornou skutočnosťou, že pohľadávka uplatňovaná v konaní voči žalovanej vyplývala zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto súd správne aplikoval ustanovenia o predpokladoch postúpenia pohľadávky z takej zmluvy vyplývajúcej z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách prihliadajúc na to, že účinky prejavu vôle doručované adresátovi môžu nastať len v prípade, ak je v konaní preukázané, že zásielka bola riadne doručovaná na adresu dlžníka, ktorý si ju na uvedenej adrese z dôvodov na jeho strane neprevzal, až následne nastávajú teda účinky prejavenej vôle voči neprítomnej osobe v zmysle § 45 ods. 1 OZ. Nepostačuje len akékoľvek odoslanie zásielky, ako to vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal v odôvodnení aj súd prvej inštancie 5Cdo/129/2010 a 5Cdo/36/2020, keďže rozhodujúce je objektívne hľadisko, teda možnosť adresáta reálne sa oboznámiť s obsahom vôle veriteľa, až kedy môžu nastať právne účinky prejavenej vôle, či už na vyvolanie predčasnej splatnosti celého dlhu alebo smerujúcej k splneniu zákonných predpokladov výzvy na úhradu dlhu, s ktorým hmotnoprávna úprava spája oprávnenie veriteľa na jeho zosplatnenie. Žalobca mohol nadobudnúť oprávnenie na vymáhanie pohľadávky voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 524 OZ) len v prípade, ak by predmetom postúpenia bola pohľadávka zo spotrebiteľského úveru po konečnej splatnosti vrátane účinného zosplatnenia dlhu (§ 17 zákona č. 129/2010 Z.z.), a súčasne, ak by žalovaná bola v omeškaní s plnením dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní, a to napriek predchádzajúcej písomnej výzve banky, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z obsahu písomností predložených žalobcom vyplýva,

že k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť účinnosťou ku dňu podpisu zmluvy 11.08.2021. Žalobca do súdneho spisu nedoručil žiadne písomnosti preukazujúce, aby žalovanej bolo účinne doručené či už prejav vôle veriteľa dlh zosplatiť alebo výzva pred postúpením pohľadávky bankou upozorňujúca na omeškanie žalovanej s plnením dlhu, ktoré by bolo dlhšie ako 90 dní. Vzhľadom na neznámy pobyt žalovanej, účinky riadneho doručenia žaloby nastali až dňa 4.8.2022, teda až po tom, čo bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky. Z uvedeného je zrejmé, že neboli splnené právnou úpravou vyžadované podmienky postúpenia ku dňu predchádzajúcemu účinnosti zmluvy o postúpení (11.08.2021), od ktorej žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu a teda právo na plnenie voči žalovanej ako jej nový veriteľ. Zmluva o postúpení pohľadávky je pre nenaplnenie zákonom stanovených predpokladov podľa § 92 ods. 8 OZ neplatná pre rozpor so zákonom (§39 OZ, § 525 OZ), ktorý záver zodpovedá už ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR (porovnaj napr. 1Cdo/147/2017, 7Cdo/26/2017). Judikátornej praxi najvyšších súdnych autorít zodpovedá tiež procesný postup súdu a z neho vyvedené hmotnoprávne následky vyplývajúce z jeho povinnosti aj bez námietok prihliadať na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok osobitne v konaní s ochranou slabšej strany sporu, kedy dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (NS SR 4Cdo/162/2020). Bez zreteľa na skutočnosť, že dlžník ostáva v prípade nesplnenia svojho záväzku naďalej zaviazaný povinnosťou na vrátenie dlhu, v zmysle zákonnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských sporov je právne významné, kto je veriteľom spotrebiteľa a pokiaľ postúpenie pohľadávky odporuje zákonu, na takúto absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd ex offico. Navyše v konaní so slabšou stranou sporu, kam patria aj spotrebiteľské spory je oslabená zásada koncentrácie konania a zdôraznená možnosť súdu aj bez návrhu obstať alebo zabezpečiť dôkaz nenavrnutý spotrebiteľom, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, ako tomu bolo v danom prípade v súvislosti s vyhodnotením platnosti právneho úkonu.

12. Opodstatnené nie sú ani výhrady odvolateľa vo vzťahu k tvrdenému rozporu právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý pokiaľ pripustil uznesením vstup žalobcu do konania na základe predloženej zmluvy o postúpení, bol povinný podľa odvolateľa vychádzať z takto prejednaného názoru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalobca sa stal účastným sporu na základe procesného rozhodnutia v zmysle § 80 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd vyhovie návrhu na to, aby na miesto žalobcu vstúpil ten, na koho boli práva alebo povinnosti prevedené, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo k prechodu práva, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Rozsah skutkových zistení a právneho posúdenia súdu pri rozhodovaní o vstupe ďalšieho subjektu do konania sa viaže len na skúmanie podmienok konania (§161 CSP), pokiaľ ide o subjekty sporu, k ich právnej a procesnej subjektivite, nie však vecnej legitímácii, a tomu, či existuje taký prejav vôle, s ktorým zákonná úprava spája účinky prevodu, resp. prechodu práv a povinností, ktoré sú predmetom súdneho sporu. Ak nie sú zrejme zjavné nedostatky právneho úkonu, na základe ktorého žalobca takýto procesný úkon učinil, ani neexistujú prekážky konania, súd jeho návrhu vyhovie. Vyhodnotenie aktívnej vecnej legitímácie teda toho, či tvrdené právo veriteľa naozaj existuje, je už otázkou právneho posúdenia súdom vzťahujúce sa k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Vyhodnotenie splnenia predpokladov pre procesnú zmenu sporovej strany, sa skúma z procesného hľadiska, či prejav vôle je spôsobilý vyvolať účinky sledované zákonom v zmysle prevodu alebo prechodu práva na iného. Konanie a rozhodovanie vo veci samej, v ktorom štádiu skúma otázku skutočnej existencie práva veriteľa je až výsledkom vykonaného dokazovania predchádzajúceho meritórneho rozhodnutiu súdu. Samotné rozhodovanie v štádiu procesného úkonu - rozhodnutia o zmene sporovej strany v žiadnom smere neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej (NS SR 4Cdo/113/2006, 1Obdo/4/2014, 2Obdo/102/2020, Komentár autorov Civilného sporového poriadku M. Števec a spol., II. vydanie, rok 2022, strana 303 - 307). Súd prvej inštancie teda na základe zákonom predvídaného postupu a aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy, ktorú aj správne interpretoval, v súlade so zákonom rozhodol o vstupe žalobcu do konania a dôvodne konštatoval nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie pohľadávky voči žalovanej, preto jeho rozhodnutie bolo ako vedne správne potvrdené včítane zákonu zodpovedajúceho výroku o nároku na náhradu trov.

13. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ v konaní nemal úspech, nepatrí mu preto právo na náhradu trov. Žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania nebol priznaný žiadnej sporovej strane.

14. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).